

ΔΙΝΟΡΑ

Ὁ μικρὸς Ρενὲ ἐγίνωσκεν ἀορίστως τὰς παραδόσεις ταύτας, καὶ ἡ λεπτὴ χειροκτιοφόρος χεὶρ του ἦτο πολὺ ἀσθενὴς ὅπως ἀνεγείρη τὴν σιδηρὰν μάλιστα σφύραν τοῦ πρὸ αἰώνων κεκοιμημένου Ἀνγγελμπέρ. Αἱ ποικίλαι οἰκογενειακαὶ κληρονομικότητες ἀνεκάτωναν τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του καὶ πρὸς τῆ ἀγροικία τοῦ μακαρίτου Δουκὸς Γεράρδου ὁ νέος πρίγγιψ συνήνου τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν σχεδὸν μοσχοβιτικὴν φαντασιοπληξίαν τῆς κομῆσσης μητρὸς του, ἀπογόνου τῶν αὐθεντῶν τῶν Πορτογάλων, θρησκευτικῶν ταγματῶν τοῦ μεσαιῶνος τραφείσης ὑπὸ παιδαγωγοῦ Γαλλίδος ἐν τῷ πύργῳ τῆς, παραδόξου πλάσματος, ψυχρότατα μελαγχολικοῦ, ὡς ἡ ὀμίχλη ἐπὶ τῆς Βαλτικῆς, καὶ ζωνροῦ ὡς ἡ ἀναλυομένη χιών. Ἡ πριγκιπέσα, ἥτις δὲν εἶχεν ἀκουσθῆ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ, καὶ ἐν τοσοῦτῳ οὐδέποτε εἶχεν ἐγκαταλίπει τοὺς Παρισίους, ἔζη μετὰ τοῦ υἱοῦ της χωρὶς ποτε νὰ τὸν βλέπη, εὐλαβῆς κατὰ τὸ ἥμισυ, κατὰ τὸ ἥμισυ ὀπιομανῆς, καπνίζουσα τσιγαρέτα καὶ ρευμάζουσα, ἀνακεκλιμένη ἐπὶ τινος καναπέ. Ἡ πριγκιπέσα ἠλπίζε νὰ ἐμπνεύσῃ κάποιον φόβον εἰς τὸ παιδί της, ὅπερ ἐν τοσοῦτῳ οὐδὲν καὶ οὐδένα ἐφοβεῖτο:—οὐδὲν, ἐκτὸς τοῦ πάθους καὶ τῆς γελοιοῦτος, δύο ἐλαττωμάτων ἀχρείων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Καὶ ἦτο τὸ «πριγγηπόπουλον» τὸ ὅποιον ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς Δινόρας ὅμοιον πρὸς τὸν μαγικὸν βασιλέα τὸν παρουσιαζόμενον πρὸ τῆς Ἀνθούλας εἰς τὰ παραμύθια, μὲ καρδιαῖς ἀπὸ ρουμπίνια, κρεμασταῖς εἰς ἀλυσίδες μαργαριταρένιας. Ἀμέσως τὸν ἠγάπησε. Ἀμέσως τὴν ἀνησύχησε καὶ τὴν ἐθορήθησε, μόλις τῆς ὠμίλησε τόσῳ νέαν διάλεκτον, κάλλιστα γινώσκων τίνα χορδὴν ἐντὸς αὐτῆς ἔπρεπε νὰ ἐγγίσῃ μὲ τὴν χεὶρά του ὁ εὐπροσῆγορος ἀπαταιῶν, καὶ θεληγόμενος ἐκ τῆς νέας κόρης ἥτις δι' αὐτὸν ἦτον ὡς θεατρικὸν διάλειμμα καθ' ὃ κουβεντιάζει τις ἀκόπως καὶ εὐφρολογῶν γὰρ νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρὸ, ἐνῶ δι' ἐκείνην ἦτον αὐτὸ τὸ δράμα, τὸ ὅποιον ἔξ ὅλης ψυχῆς ἐκτελεῖ τις.

Πολλάκις τῆς εἶχεν εἶπει δι' εἰλικρινεστάτου ἤθους, ὅτι ἐπεθύμει ἀληθῶς τὴν περιτάσιν νὰ τῆς ἀποδείξῃ πραγματικὴν ἀφοσίωσιν, καθ' ἑκάστην αὐξάνουσαν. Ναι, εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸν πατέρα της.

— Δοκιμάσατε, θὰ ἰδῆτε.

— Φοβοῦμαι ὅτι ποτὲ δὲν θὰ δοκιμάσω.

Καὶ ἐμειδία τότε ἐκείνη.

Ὁ νέος ἀπεκρίνετο σοβαρώτατα:

— Κανεὶς δὲν ξέρει!

Καὶ ὅταν ἐπανελάμβανεν εἰς τὸν πατέρα της τοὺς λόγους τοῦ πρίγγιπος, ὁ κύριος γενικὸς γραμματεὺς τῶν μεταλλείων τῆς Σιέρρα Φουέντας ἔσσειε τὴν κεφαλὴν δι' ἤθους σημαίνοντος:

— Εἶναι ἀστεία ἡ ζωὴ, αἰ, Δινόρετα; Εἶχα ἀνάγκην ἀπὸ κάποιον, δὲν εὕρισκα κανένα! Δὲν ἔχω ἀνάγκην κανενὸς; χάρις εἰς τὸν Βερινιόν, ἔχω θέσιν ἔξοχον... ἔξοχον... καὶ βροῖσκω, ποιὸν; ἓνα πρίγγιπα, προθυμώτατον νὰ μὲ βοηθήσῃ! Καὶ τί πρίγγιψ! Εἶναι μία δύναμις τοῦ καιροῦ μας!..

Ἀπὸ τῆς συλλήψεως τοῦ δυστυχοῦς ἡ Δινόρα συχνάκις ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην της ὅ,τι ἔλεγεν ὁ Εὐγένειος Φερῶ ὀμιλῶν περὶ τοῦ πρίγγιπος:

— Εἶναι μία δύναμις!

Συχνὰ ἐπανελάμβανε τὸν λόγον τοῦτον, ὡς ἂν ἦτο ἡ τελευταία τῶν ἐλπίδων της. Ἡ δύνατο νὰ προστατεύσῃ, νὰ βοηθήσῃ τὸν Φερῶ ἐναντίον τῆς ἀδίκου καταδίκης του.

Δὲν ἐνεπιστεύετο ἄλλον ἐκτὸς τοῦ Ρενέ· ἐστοχάζετο ὅτι ἄνθρωπος τοῦ βαθμοῦ του, εἰς πρίγγιψ—μὲ τὰς σχέσεις τὰς ὁποίας εἶχεν—ἡ δύνατο, ἔπρεπε νὰ δύναται τὰ πάντα νὰ πράξῃ, ἵνα σώσῃ ἐκ τῆς πτώσεως ἀτυχῆ ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἠλιθίως ἠτίμαζον. Ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς ἐκτὸς τοῦ δικαστοῦ τοῦ ξενοδοχείου ἐκείνου νὰ υπάγῃ κατ'εὐθείαν εἰς τοὺς Σαντεναί. Ναι, θὰ τὸν ἰκέτευσεν νὰ ἴδῃ τοὺς δικαστάς. Ἀφοῦ τοσάκις τῆς εἶχεν εἶπει ὅτι ἦτο πρόθυμος, ὅλος πρόθυμος ὑπὲρ αὐτῆς, ἰδοὺ ἡ ὥρα νὰ τὸ ἀποδείξῃ. Ἔως τὴν ἑκείνην δὲν εἶχε δοκιμάσει, δὲν εἶχε ζητήσῃ τίποτε. Ἐνόμιζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς εὐθυδικίας τῶν δικαστῶν. Ἡ ἀθώότης τοῦ πατρὸς της θὰ κατῆγαξε μόνῃ ἐν πλήρει φωτὶ, ἐν πλήρει δικαστηρίῳ. Ἦτο βεβαία, ὡς ὁ Φερῶ, ὅτι θὰ ἐθριάμβευσεν κατὰ τὴν δίκην του, καὶ θὰ ἐξήρχετο ἐξ αὐτῆς τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ.

Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὄχι, ἔπρεπε πάντα νὰ δοκιμάσῃ ὅπως ἐπιτύχῃ δικαιοσύνην ὁ καταδικασθεὶς.

Ἐστοχάζετο μόνον ὅτι δὲν εἶχε κανὲν δικαίωμα νὰ παρυσιασθῇ εἰς τὸ μέγαρον Σαντεναί. Ἡσθάνετο ὅτι ἐν τῇ φιλῇ, καθὼς τὴν ἀπεκάλει συνδιαλεγόμενος, — γελῶν ἴσως— θὰ ἔβλεπε πρὸ πίντων τὴν αἰτούσαν. Καὶ ὅμως τοσάκις τῆς εἶχεν ἐπαναλάβῃ! «Ἡθελα... ναι, ἤθελα νὰ σὰς ἀποδείξω πόσῃ... φιλίαν αἰσθάνομαι γιὰ σὰς!» Καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνο *φιλλία* δὲν ἐκρυπτεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ ἄλλο ἐκείνο παραδόξοτερον αἶσθημα, γλυκὺ καὶ ἀνήσυχον, ἀπολύτως γλυκὺ, μεθ' ὅλην τὴν βεβαιότητα μιᾶς βασιάνου, τῆς ὁποίας τὸ βάθος δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἐκυτὴν, ἀλλ' ἥτις τὴν κατετάραττε, καὶ κῆξανεν ἐντὸς της, ὡς φρενοληψία; Καὶ ἔπειτα, πῶς! ἔδικαιοῦτο νὰ διατάξῃ νὰ ἐπικαλεσθῇ ἓνα Σαντεναί, προκειμένου περὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ πατρὸς της;

Δὲν εἶχεν ἐν Παρισίοις οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους. Ἀπὸ ἐτῶν, πρὶν συναντήσῃ τὸν Βερινιόν, ὁ Εὐγένειος Φερῶ ἔζη ὡς ἄγριος, εὕρισκων προσφιλεῖ τὴν μόνωσιν ἐν τῇ αἰωνίᾳ μετὰ τῆς Δινόρας συνδιατριβῆ. Ἀλλὰ τοιοῦτοτρόπως δὲν δημιουργοῦνται αἱ προστασίαι, καὶ ὁ ἔξικοντούτης οὗτος εἶχεν ἤδη ἀνάγκην προστασίας καὶ ἀνεγέρσεως, ὡς πετὸν παιδίον.

Τοῦτο ὁ πρίγγιψ Σαντεναί ἡ δύνατο νὰ τὸ πράξῃ ἂν ἤθελεν.

Ἡ Δινόρα ἐνθυμεῖτο ἤδη τὰ λόγια τὰ ὁποία ὁ Ρενὲ σιγὰ σιγὰ τῆς ἐψιθύριζε, μετὰξὺ δύο μελωδιῶν ἀδομένων παρὰ τῷ Βερινιόν ἢ καθ' ἓς στιγμὰς ἐμουσοῦργει τις ἐπὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου συμφωνίαν τινὰ ἀνέκδοτον ἢ ἦχον μελοδράματος, — τὰς ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας τῆς ἐγλιστροῦσεν εἰς τ' αὐτὰ τῆς ὁ πρίγγιψ Σαντεναί, καθήμενος ὀπισθὲν της καὶ ἐσκυμμένος πρὸς τὸν σκίμποδα ἐφ' οὗ ἐκείνη ἀνέσειε τὸ ριπίδιόν της, βρεμβώδης.

Καὶ δὲν ἡ δύνατο νὰ διακρίνῃ ἐντελῶς ποῖα τὴν ἤλυσε πλειότερον: ἡ ἀνομομένη μουσικὴ ἢ τὰ γλ. κολογα τοῦ νεανίου; αἱ ἀργολογίαι τοῦ πρίγγιπος αἰσθητοποιοῦν τὴν μετὰξὺ τῶν φώτων τῶν πολυελαίων κυμαινομένην μελωδίαν, καὶ ἡ μουσικὴ ἐσκυμείω διὰ τοῦ ἡδυπαθοῦς της θεληγῆτρου τὰς γυναικαρεσκείας τῆς αἰθούσης τὴν ὁποίαν ἐξεμεταλλεύετο ὁ Κύριος Δὲ Σαντεναί. Καὶ ἡ Δινόρα ἐπέστρεφεν ὀλίγον τεταραχμένη εἰς τὸ σπῆτι, συλλογιζομένη, ἂν ὁ πρίγγιψ ἤρχετο νὰ τῆς εἶπῃ φανερὰ ὅτι τὴν ἠγάπα...
(ἀκολουθεῖ)